

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ НА ДЕПУТАТИТЕ
НА ТРУДЕЩИТЕ СЕ И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ — ТЪРНОВО

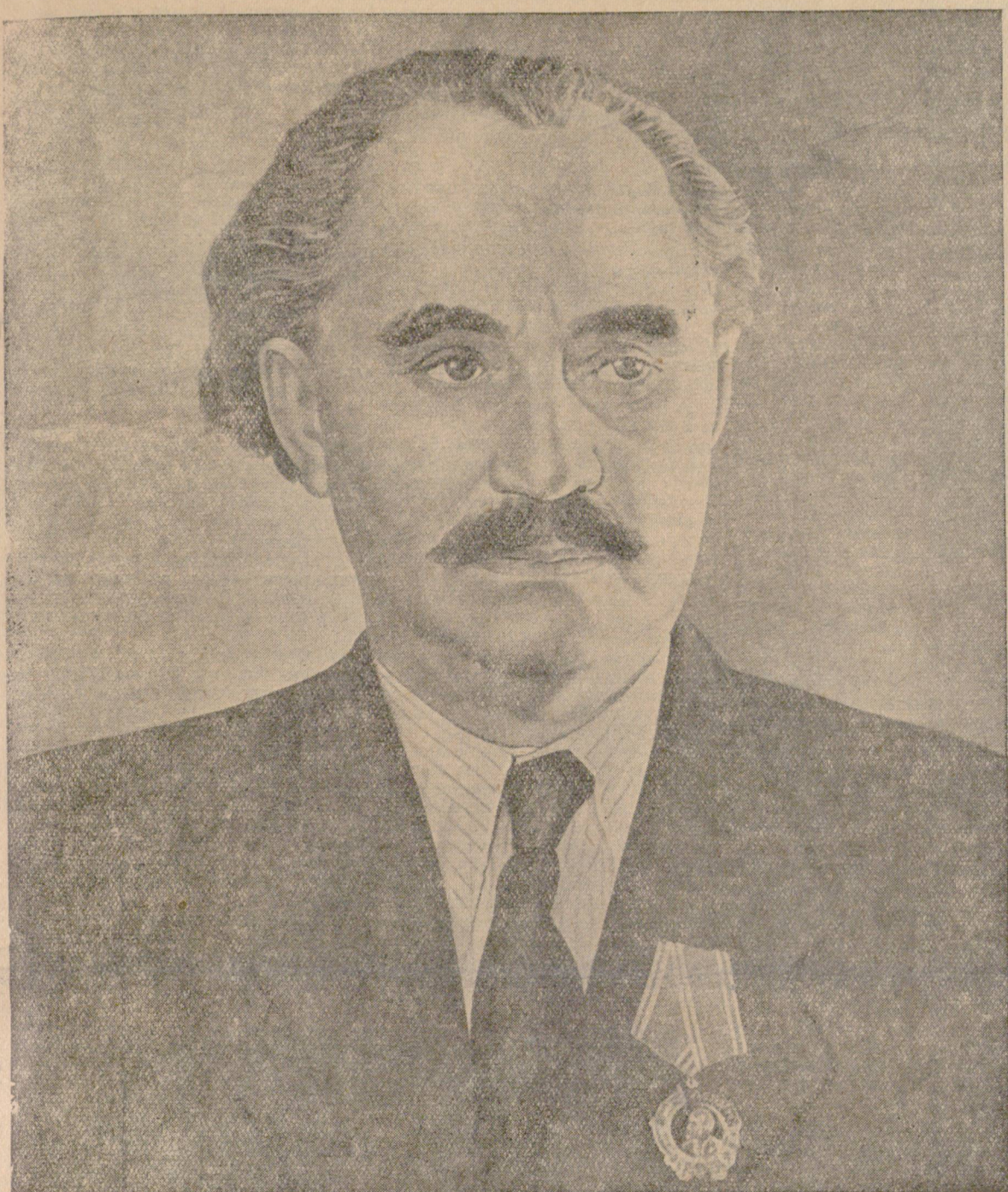
Излиза два пъти седмично

Год. X, бр. 72 (490)

Търново, 8 септември 1954 г.

Отд. бр. 20 ст.

ДА ЖИВЕЕ ДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА НА СЛАВНОТО ДЕВЕТОСЕПТЕМВРИЙСКО НАРОДНО ВЪСТАНИЕ!

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ

ВЕЛИК ПРАЗНИК

Преди десет години, на 9 септември 1944 година властта в България премина напълно и безвъзвратно в ръцете на освободените работници, селяни и народна интелигенция.

Утре нашият трудолюбив народ с чувство на национална гордост ще чествува своя най-велик национален празник, освободеният си от фашизма и империалистическата робия.

Империалистите десет години нямат равни на себе си в историческото развитие на България. Това са години на непрекъснат външен разцвет.

Единен и твърдо сплотен около героичната Българска комунистическа партия, днес освободеният български народ посреща великия празник, въодушевен от радост и изпълнен с гордост от постигнатите успехи.

Делото на Девети септември позволи да се осъществят демократичните идеи, за които копнееха, бориха се и отдадоха своя прекрасен живот плеада революционери от епохата на нашето възраждане.

Девети септември е тържество на светлите идеи на основоположниците на пролетарското революционно движение у нас, идеите на Димитър Благоев и Георги Димитров и хилядите самоотвержени борци, които отдадоха своите сили, здравето и живота си за победата на великото учение на марксизма-ленинизма. Победата на Девети септември откри в историята на българския народ нова ера — ера на освобождения човешки труд за щастливо и светло бъдеще, за построяването на социализма и комунизма.

Неугасващото слънце на победата Девети септември, с още по-голяма сила осветява пътя на българския народ, който стъпка по стъпка осъществява заветите на безсмъртния учител и вожд Георги Димитров.

Велико е делото на Девети септември. То винаги ще вдъхновява работниците, трудещите се селяни, народната интелигенция, хората на изкуството, науката и културата към героични подвизи за щастие на Димитровската ни родина.

Дълбоките революционни изменения и народно-демократичната власт създадоха у нас условия за бързо ликвидиране на последиците икономическа изостаналост и за увереното и победоносно движение напред по пътя на социализма. Нашата страна се превърна в индустриално-земеделска, с преобладаващо кооперативно и все повече механизирало се селско стопанство. Невиденият в историята на България размах на строителството пробуди творческата активност на широките народни маси.

В гигантската битка за щастлив и сложен живот израстват нови хора, труженици и творци, пла-

мени патриоти и неуморни борци за победата на великото дело на Маркс—Енгелс—Ленин—Сталин.

Големи постижения при изграждането на социализма, българският народ дължи на правилното ръководство на своята любима Комунистическа партия, на самоотвержения, пълен с патриотичен "ентузиазъм" труд на героичната работническа класа, трудещите се селяни и народната интелигенция. За това нашият народ чествува Девети септември като велик национален празник на свободата. Той манифестира все повече укрепващия съюз между работниците и селяните, единството на всички патриотични сили под знамето на Отечествения фронт.

Дълбока е вярата на българския народ в правото дело, към което го води напред любимата Благоево—Димитровска партия, която няма други интереси, освен народните интереси. Затова на многохилядните деветосептемврийски манифестации от край до край в цялата страна той ще приветства възторжено славната Българска комунистическа партия.

Няма отрасъл на стопанския, културния и политически живот, развитието на който да не е пряко свързано с дружбата и помощта на съветския народ. Затова в деня на великата победа под лазурното българско небе като изразяват своята любов трудещите се ще издигат лозунга: "Братски привет и вечна признателност към нашия освободител — великия Съветски съюз! Слава, неувяхаща слава на непобедимата Съветска армия — освободителка."

Българският народ ще манифестира своята готовност да върви напред по пътя на социализма в общото семейство на народнодемократичните страни, начело с гранитната опора на лагера на мира — великата страна на Ленин и Сталин. Със своите забележителни трудови подвизи той дава своя принос в общото дело за укрепването на мира.

Изпълнени първата петилетка за 4 години, а сега успешно изпълнявайки втория петгодишен план, трудещите се непрекъснато разгърнат социалистическото съревнование и последователно осъществяват поставените задачи от Шестия конгрес на Партията за рязкото подобряване на материалния и културния положение на освободения български народ.

В изпълнението на тези задачи активно участват и трудещите се от Търновския окръг.

В деня на нашия велик празник просторът над скупата ни Родина ще се раздира от възгласите: "Да живее, да крепне и процъфтява нашата социалистическа родина — Народната република България!"

Всеобща радост

Градът е потънал в празнична премяна. Плющят победно червено-алени и трицветни знамена. Улиците са оживени като никой друг път. Радост грее по лицата на трудещите се хора. Индустриално Габрово се готви за достойна среща на великия празник на свободата.

На почетни дъски в алеята пред гимназията са поставени портрети с ликовите на новите хора на труда, героите на социалистическия труд и орденосиците. На прекрасно подредените витрини са показани постиженията на колективите за 10 години свободен живот. Чрез диаграмите, поставени в тях, трудовите колективи рапортуват за своите високи постижения.

Колективът на фабрика "Димитър Благоев" рапортува, че е повишил производителността на труда на 156 на сто. На витрината са изложени най-разнообразен асортимент кожи. Колективът на кооперация "Балкан" рапортува, че е повишил производителността на труда 7 пъти.

На площад "Георги Димитров" се работи денонощно за привършване работата на паметника-кошница за падналите борци за свободата, която ще бъде тържествено открита на 8 септември вечерта.

На Девети септември трудещите се от града и околността ще манифестират своята любов и признателност към родната Комунистическа партия и Народното правителство. Ще рапортуват, че с нови сили се включват в съревнование за изграждане на социализма.

Енчо Николов

ДЕВЕТОСЕПТЕМВРИЙСКИ МАРШ

Ще пламнат площадите пак в знамена,
ще гръмне от песни ефира
и цялата тази човешка вълна
ще ври, ще гори, ще напират!

И нека тогава трепери врага,
и нека се гърчи от завист!
В редиците бойни с коравя ръка
ще стискам винтовката здраво!

Ще крача с другарите — смели бойци —
павая под нас ще се друсат,
тъй както Толбухин със своите момци
премина през Добрич и Русе.

И стигнал трибуната — цяла в цветя,
за миг ще погледна — и ето!
стахановска млада със златна звезда
на мене ще кимне приветно!

Родино, за теб марширувам сега,
за младото мое момиче! —
И нека посмея да стъпчи врага
земята, която обичам,
пред вражия бункер ще просна снага,
но мир ще запазя за всички!

ПЕНЧО КАРАЛИЕВ

Празнични дни

По улиците на Търново хора. Не-
обикновено оживление. От високоговорителите лети бодрата музика. Красиво уредени витрини пълнеят с разнообразие и говорят за благоденствие. Засмени майки карат детски колички и нежно поглеждат рождбите си. Жизнерадостни млади двойки сноват надолу, нагоре. Минава камон с войници, а те свирят и пеят. Стройна ученическа колона се носи в стегнат марш. Отидеш в парк "Толбухин". На естрадата самолетни колективи пеят, а наоколо народ, народ. Гледаш го изпълнен с празнични чувства, радостен, възторжен...

Всички живеят вече с голямата народна празник, с величествената манифестация, която утре ще залее площадите и улиците.

Или във ф-ка "В. Мавриков", спресе и загледай — празничната украса завършена. Лозунги, диаграми и кърпички говорят, че планът в преданичната е изпълнен 124 на сто, в прескучачницата — 105 на сто, в тъкачницата — 119 на сто. Тук са готови за манифестацията. 60 души ще носят масово материалната част, с която нагледно ще отразят високите си трудови успехи.

А можеш да надникнеш и в пивоварната ф-ка "Балкан", която преди 6 дни изпълни годишния си производствен план...

Отбей се в салона на новата пощенска палата. Разгледай току що откритата изложба и виж колко и какви успехи постигна родният край само за 10 години.

През тези празнични дни в лозето на Никола Габровски край града, където се е състояла първата социалистическа сбирка и третият извънреден конгрес на Партията, с подбавачо тържество се откри на 6 септември паметна плоча.

Вечер с камioni за околните села замаяват художествени колективи, за да представят пред селяните естрадни програми. Театърът, библиотеката и други организират радиочасове. Във всички предприятия и учреждения се провеждат тържествени събирания. Организирант се за 8 септември блокови конференции за колективно радиослушане на тържественото събиране в София.

Необикновен климат е навсякъде. Повишена активност, бодр дух, небивало настроение са обзалили трудещите се. Септември, а в душите и сърцата на трудовите хора е истински възраст май...

Н. Евтимов

10 години от Константиновската битка

Слънчевият полукръг бавно се скрива зад хоризонта. В с. Константинов, Еленско приближават походните колони на ДОСО, представителните групи от всички села на околността. В ясната и хладна септемврийска вечер високоговорителите на местната радиоуредба разнасят тържествена мелодия на маршове и бойни партизански песни. Към тържествено украсения площад се стича народ.

На трибуната застават бившите партизани от Еленската партизанска чета с командир Стефан Хаджикръстев, между които полковник Хаджикръстев, Тодор Къдрев, Радул Минчев, Петко Георгиев, Марин Йорданов, Таско Цеков и други. Тук са и секретарят на ОК на БКП — Елена Тодор Бакърджиев, председател на ОС на ДОСО др. Иван Брайнов. На друга дена на мястото, където са загинали безсмъртните герои на Родината пред насъбралото се множество народ бе открита паметна плоча, построена по инициативата на ОК на БКП и ОНСДТ — Елена. Тук за подвиза, формирането и героичната битка на Еленската партизанска чета говори полковник Стефан Хаджикръстев.

Положени бяха множество венци.

Стефан Александров
наш спец. пратеник

Иван Йорданов Къндев (Канди-
лото), Иван Глушков и Стою
Иванов Стоев.

Те загинаха в неравен бой с
фашистката жандармерия в битка
при с. Константинов на 7
септември 1944 г. — два дни
преди освобождението.

На тържествената зря по
случай десетгодишнина от
Константиновската битка на 6 сеп-
тември т. г. за тях говори пред-
седателят на ОС на ДОСО др.
Иван Брайнов. На друга дена

на мястото, където са загинали
безсмъртните герои на Родината
пред насъбралото се множе-
ство народ бе открита паметна

плоча, построена по ини-
циативата на ОК на БКП и
ОНСДТ — Елена. Тук за под-
виза, формирането и героичната
битка на Еленската партизанска
чета говори полковник Стефан
Хаджикръстев.

Положени бяха множество
венци.

Стефан Александров
наш спец. пратеник

Борческото село Долна Оря-
ховица, Г. Оряховско осъмна
на 5 септември т. г. по-оживе-
но от всеки друг път. От гра-
да и околните села прииждаха
хора. Музика зазвиря. Песни се
посвесоха по улиците. Всички
се отправяха към парка.

За тържественото откриване
на паметната плоча над брат-
ската могила на падналите в
борбата против фашизма парти-
зани и ятащи са дошли и скъ-
пи гости: членът на Политбю-
ро на ЦК на БКП и народен
представител от Горнооряхов-
ския изборителен район др. Ен-
чо Стайков, секретарят на Ок-
ръжния комитет на БКП др.

Димитър Стойков, бившите
партизани от Долна Оряховица
Николай Ирибаджиков, Кирил
Камбаров и други, околски

ръководители. Тук са и бли-
зките на загиналите.

Художественният самодеен ко-
лектив при нар. читалище в гр.
Лясковец откри тържеството с
химните на НР България и Съ-
ветския съюз и с Интернацио-
нала. Секретарят на Околий-
ския комитет на БКП др. Иван
Дончев откри тържеството и
даде думата на др. Енчо
Стайков.

Другарят Енчо Стайков го-
вори за борческото минало на
Долна Оряховица, за огромни-
те успехи на социалистическото
строителство в нашата Родина
за десет години свободен жи-
вот, плод на героичната борба
на Партията, на хилядите жер-
тви паднали в тази борба, на
животворната българо-съветска
дружба. Той особено дебело

С високо развяти знамена

ПАВЛИКЕНИ — (по телефо-
на от нашия окол. дописник). —
С възторжена радост и високи
трудови постижения трудещи-
те се от Павлиненска околня
посрещат великия празник на
свободата — 9 Септември. С
многобройни лозунги, табла, диа-
грами, стенелестове, портрети и
знамена трудещите се изразяват
своята любов и признателност
към великия Съветски съюз,
към славната Българска кому-
нистическа партия и Народната
власт.

В светлите преддеветосепте-
мврийски дни кооператорите от
ТКЗС в с. Михалци първи в
околността започнаха бравето на
пламук и на 6 септември в чест
на 9 Септември предадоха на
Родината 1,300 кг първокаче-
ствен памук. Кооператорите от
с. Патреш започнаха изкопите
на 230 кв. метра кооперативен
дом. Пета полевъдна бригада с
бригадир Тодор Мутафов изво-
зи и предаде захарното цвекло,
като получи среден добив по

2,000 кг от декара.

Със законна гордост срещат
празника на победата и механизаторите от двете МТС, машино-
ремонтниците, строителите от
"Водострой", работниците от "Ва-
гранка" и други.

На масово посетени събирания
по строителни обекти, пред-
приятия и учреждения, бригади,
звена и в низовите организации
на Отечествения фронт бяха
прочетени доклади и беседи за
нашите победи през 10 години
народна власт. Организирант се
радиочасове, устройват се ес-
традни вечери и пр.

В деня на свободата десет-
ките хиляди трудещите се от о-
колността, сплотени под знамето на
Отечествения фронт, под ръко-
водството на Българската ко-
мунистическа партия с високо
развяти знамена, с твърда и
бодра стъпка ще манифестират
своята воля за мир и нови тру-
дови победи.

Димитър Колев

Стайков преряза лентата и от-
кри паметната плоча, под зву-
ците на "Вий жертва паднахте"
всички коленичиха и с мълча-
ние почетоха паметта на падна-
лите в борбата.

Положени бяха венци от ЦК
на БКП, от Окръжния и Око-
лийския комитети на Партията,
от други организации и от близ-
ките на загиналите. Всред цве-
тията по-ярко изпъкнаха черве-
ните букви на имената върху
паметната плоча: Христо Коз-
лев, Тодор И. Моллов, Дими-
тар Зарзалиев, Йордан Марков
Гулев, Георги Арамов Събев,
Илия Тодоров Хаджиев, Геор-
ги Тодоров Хаджиев, Йордан
Илиев Гайдаров, Петър Стоя-
нов Ризов — всички партизани
и ятащи Паун Хр. Джилов и
Стефан П. Гечев.

Стайков преряза лентата и от-
кри паметната плоча, под зву-
ците на "Вий жертва паднахте"
всички коленичиха и с мълча-
ние почетоха паметта на падна-
лите в борбата.

Положени бяха венци от ЦК
на БКП, от Окръжния и Око-
лийския комитети на Партията,
от други организации и от близ-
ките на загиналите. Всред цве-
тията по-ярко изпъкнаха черве-
ните букви на имената върху
паметната плоча: Христо Коз-
лев, Тодор И. Моллов, Дими-
тар Зарзалиев, Йордан Марков
Гулев, Георги Арамов Събев,
Илия Тодоров Хаджиев, Геор-
ги Тодоров Хаджиев, Йордан
Илиев Гайдаров, Петър Стоя-
нов Ризов — всички партизани
и ятащи Паун Хр. Джилов и
Стефан П. Гечев.

Стайков преряза лентата и от-
кри паметната плоча, под зву-
ците на "Вий жертва паднахте"
всички коленичиха и с мълча-
ние почетоха паметта на падна-
лите в борбата.

Положени бяха венци от ЦК
на БКП, от Окръжния и Око-
лийския комитети на Партията,
от други организации и от близ-
ките на загиналите. Всред цве-
тията по-ярко изпъкнаха черве-
ните букви на имената върху
паметната плоча: Христо Коз-
лев, Тодор И. Моллов, Дими-
тар Зарзалиев, Йордан Марков
Гулев, Георги Арамов Събев,
Илия Тодоров Хаджиев, Геор-
ги Тодоров Хаджиев, Йордан
Илиев Гайдаров, Петър Стоя-
нов Ризов — всички партизани
и ятащи Паун Хр. Джилов и
Стефан П. Гечев.

Стайков преряза лентата и от-
кри паметната плоча, под зву-
ците на "Вий жертва паднахте"
всички коленичиха и с мълча-
ние почетоха паметта на падна-
лите в борбата.

Положени бяха венци от ЦК
на БКП, от Окръжния и Око-
лийския комитети на Партията,
от други организации и от близ-
ките на загиналите. Всред цве-
тията по-ярко изпъкнаха черве-
ните букви на имената върху
паметната плоча: Христо Коз-
лев, Тодор И. Моллов, Дими-
тар Зарзалиев, Йордан Марков
Гулев, Георги Арамов Събев,
Илия Тодоров Хаджиев, Геор-
ги Тодоров Хаджиев, Йордан
Илиев Гайдаров, Петър Стоя-
нов Ризов — всички партизани
и ятащи Паун Хр. Джилов и
Стефан П. Гечев.

Стайков преряза лентата и от-
кри паметната плоча, под зву-
ците на "Вий жертва паднахте"
всички коленичиха и с мълча-
ние почетоха паметта на падна-
лите в борбата.

Положени бяха венци от ЦК
на БКП, от Окръжния и Око-
лийския комитети на Партията,
от други организации и от близ-
ките на загиналите. Всред цве-
тията по-ярко изпъкнаха черве-
ните букви на имената върху
паметната плоча: Христо Коз-
лев, Тодор И. Моллов, Дими-
тар Зарзалиев, Йордан Марков
Гулев, Георги Арамов Събев,
Илия Тодоров Хаджиев, Геор-
ги Тодоров Хаджиев, Йордан
Илиев Гайдаров, Петър Стоя-
нов Ризов — всички партизани
и ятащи Паун Хр. Джилов и
Стефан П. Гечев.

Стайков преряза лентата и от-
кри паметната плоча, под зву-
ците на "Вий жертва паднахте"
всички коленичиха и с мълча-
ние почетоха паметта на падна-
лите в борбата.

В светлото утро на победния 9 септември 1944 година

Тоз, който падне в бой за свобода,
Той не умира: него жалеят,
Земя и небо, звяр и природа,
И певци песни за него пеят...

ХР. БОТЕВ

В ГОРНА ОРЯХОВИЦА

На 4 и 5 септември 1944 г. в Горна Оряховица се състоя заседание на Окръжния комитет на Партията, начело с народните партизански командири Петър Панайотов (Даскала) и Димитър Стойков. Комитетът осъди политиката на багрово и мушавици и взе решение никой да не се ползва на техничеството. Борбата трябва да се води до пълна победа. Започна подготовката за последната битка.

Рано на 9 септември зариане се състоя, под ръководството на Окръжния комитет на БРП (к), заседание на комитета на Отечественния фронт и група активисти. Др. Петър Панайотов прие прякото ръководство на акцията по вземане на града. Изпратена бе делегация при полицейския началник Първанов да предаде властта. Той я изгони със заплаха да арестува членовете и. Малко след това сам, изплашен до смърт, предаде управлението. Властта в града и околните бяха овладени. Много умело беше осуетено замисленото и организирано от фашистки офицери нападение над народните борци при пристигането им в града.

Многохилен народ се струпна на площада. Правилното слово на Партията, на Отечественния фронт, се разнесе чрез устата на др. Петър Панайотов. Пристигнаха група народни партизани. Народът ги понесе на ръце, радваше им се. Понесоха се възгласи: „Строго наказание за народните врагове!“ След това народната радост преля в кръшна народна хора...

Освобождението на Габрово

Окръжният комитет на Партията под ръководството на бай Венко бе разработил план за вземането на града. Обстановката в цялата страна и специално в Габрово, създадена вследствие мощното настъпление на Съветската армия, благоприятствуваше за вземането на властта.

Изпълнявайки указанията на ЦК и на другаря Георги Димитров, Окръжният комитет на Партията пристигнал към практическа подготовка на това. Във всички предприятия партийните организации бяха ставали действителни ръководители на работниците за штурмуване на фашистката власт. В плана за вземането на Габрово, разработен под ръководството на бай Венко, се предвиждаше отредът да штурмува града, когато се завършат политзаговорниците, и едновременно с това да се проведе обща стачка и да се свика общоградски митинг от Градския комитет на Отечественния фронт.

Въоръженият отред, следван от множество работници, се изтегли по улицата на Народния дом към Бакошкия баир. Брагът стреляше наноски и недействително. Работниците се движиха по групи. Една картеница залазла главите ни. Ние се пръснахме и високо викнахме:

— Залегай!
— Залегай!
— Останахме близо до гората.

В това време Кирчо мина по групите и с гърлен глас строго предупреди: — Тихо! На нарушителите на дисциплината ще се налагат най-тежки наказания. Ще се изпълняват само заповедите на щаба за вземането на града.

ската се разгъна във верига още от гарата. По върховете около гарата беше поставена артилерия. Целият отред зае позиция на Бакошкия баир в съседство с крайните къщи на града. Почна се далечна престрелка. Войсковата част само стреляше, но не направи и опит дори да влезе в града. Той си оставаше наш.

Над сивите склонове на Стара планина иззвониха сълзите — голямо, червено, разгони мългата по коритото на Янтра и окъпа осмънялия в тревога град. Престрелката продължаваше. Но стрелбата на войската беше вяла, неенергична и постепенно утихваше. От един път гърлят се изпълни с шум и радостни викове. Ние се надигнахме и във верига влязохме в града. Още отредът не беше разстрелял веригата и дойде пратеник на Окръжния комитет на Партията, който съобщи, че е образувано правителство на Отечественния фронт. Веригата на отряда спря. Кирчо излезе напред:

— Стройвай се в колона по трима!

Кирчо, зашав си крачола, извика му: „Маргарита от веригата.“

Остави — отговори той, като погледна съвсем си панталон. От коляното му шуртеше кръв. От занитите релици изтича една левоя, клека на земята и почна бързо да зашива панталона му.

Колоната се оформи — дълга, пълнелик далеч по Бакошкия баир. За всеки случай напред беше изпратена предпазна охрана. След нея се строи щабът. Колоната бавно тръгна. От центъра на града долинеше шум от радостни възгласи. Колоната се спуска по улиците над Армиловската гимназия, мина по каменния мост до училище „Св. Кирия и Методи“ и сви по улицата Николаевска.

Отредът се придвижваше бавно. Народът хвърляше по нас чукци, бомбони, ръкувача и с всички смеха, че ние кълме сме се виждали, макар и един път.

В центъра на града отредът спря. Юрко почна да говори. Какво точно не чувах. Сигурно за свободата, за жертвите, за часа на народната разплата. Народът поемаше думите му и викаше до прегриване: „Смърт на фашизма—свобода на народа!“, „ура!“, „Да живее народните партизани!“

След този набързо импровизиран митинг отредът се установи в полицейския участък. Свалихме само ранените си и бяха задачи, задачи... и нито минута почивка.

Къде бяха другарите, старите бойни другари, познати вече на читателя? Видях Гришата, който прибяга по двора с пушка в ръка и бързо се скри по улицата. Юрко беше пред вратата на участъка, даване някому разпореждания... Тошо и Генчо докараха група арестанти. Дафника, под сайванта, до колите на пожарната команда, инструктирваше агитколониите. Милка беше забобочела от познати...

Всички изпълняваха възложението им задачи и бяха готови по призова на Партията с оръжие в ръка да защитят с цената на живота си току-що извоюваната скъпа народна свобода.

Градът ликуваше...

(Из книгата „Верни синове народни“ от Митко Яворски)

В СЕВЛИЕВО

С Ботевски плам в борбата,
На Левски с духа несломим
Ний търсим в борбата разплата
И робски вериги рушим.

ХР. КЪРПАЧЕВ

В началото на септември 1944 г. нашият Габровско-Севлиево партизански отред получи директива да се готви за решителни битки с врага. От фашисткото радио и преса вече можеше да се съди, че хитлеристите и техните слуги изживяваха последните си дни, а това укрепваше вериите ни в неминуемата близка победа. Големите успехи на Съветската армия ни въодушевяваха за окончателния разгром на фашистите.

Нескърпимата сила напираше в гърдите ни. На уречените яки през славните дни на септември 1944 година ние ходехме почти на открито. От населението вече не се пазахме, и то почна да ни търси без да се плаши от фашистите.

Спомням си как на 5. IX. 1944 година при нас дойдоха пастири и излезли на работа в полето селяни от с. П. Славейково. Те разпознаваха очите си с възрастни бойци, които гонят и избиват фашистите. Ето този факт ни показваше, колко много копнели за свободата народните сърца и че тази свобода я носят пак братята руси.

Напрежението и отряда се увеличи. Решителната битка настъпваше. Дълбоко бяхме убедени, че фашистите ще се бият на живот и смърт с нас, за да запазят господството си. Но ние се готвехме упорито за тази последна битка и чрез Отечественния фронт организирахме населението за нея.

От нежеланост всъщност излязохме на 8 септември. В този ден при нас в горите на с. П. Славейково се бе събрал много народ с хлябове, баници, печени кокошки и други лакомства. Партизанското радио с висок тон съобщаваше радостните новини на гостите за изматаното на фашизма. Напираше шум и проведоха агитация сред народа за нашето дело и победа.

Щабът на отряда нареди: вечерта на 8 септември ударите отделина да вземат селата П. Славейково, Малък Вършец, Границе, Брестово — Атагово, Дебелово и Атагово, а на другия ден да заемем с. Крушево — базата на партизанското движение в нашата околнина, да въоръжим населението и го насочим срещу врага. Тази задача напълно не можеше да осъществим.

Първите села заехме. Населението ни посрещна като очаквани освободители. В нашите редове се вляха десетки нови бойци от с. Малък Вършец и Границе. Девети септември ни свари в с. Кормяново, на път за Крушево. И тук народно ликуване. Около училището в селото се струпна много свят. Протокоха минути на прегръщания и сълзи от радост. Пропуснах да кажа, че когато бяхме в с. Малък

Вършец говорехме по телефона с политията—Севлиево. Обиди ни се тогавашният началник Душков.

— Ще Ви идваме на гости — думахме ние.—Сягате ли се да ни посрещате?

— Елате, бе другари. Елате!

— Пак ли ще се престараш в службата си?

— Не съм виновен аз, холан, не се старая. Началството нареджа. От мене лошо не се видали. Полицията и войската е претръсвала горите, а аз съм стоял на шосето — с тичачек глас се оправдаваше вълкът.

Към Кормяново се отправлява войска под командата на капитан Бушев. По пътя я настиннал куриер и й съобщил, че в София е образувано вече правителство на Отечественния фронт.

В Севлиево тогава се намираще др. Иван Райков, който вече бе влязъл във връзка с командата на полка в града. Изпратените наши парламентарии в Севлиево др. Роза и Славоу ни донесоха новината, че околнинският управител на Севлиево се „сгласил“ да ни приеме в града, но ако отидем в управлението и си предадем оръжието. Разбрахме, че имаме работа с „болеш“ човек.“

Та ние не си дадохме оръжието при Баян, а сега ли, когато се решава съдбата на целия народ?

Слънцето превалише пладнел, когато пристигнахме на площада в Севлиево, а там народ, народ, народ от града и близките села на околната. Като пламнали ония погледли на хората, като грейнали лицата им от радостни усмивки, а над главите им се развяват нашите знамена — националното и червеното. Всички ни се ралваха, прегръщаха и изразяваха готовност да ни помагат и следват. Другарят Райков говореше изключително пред първия свободен общоградски митинг за делото на Партията и Отечественния фронт. До вечерта заехме площада, полицията, казармата, народните палачи арестувахме, за да си каже думата за тях народният съд.

Кипна народната воля за последния штурм над фашизма. Отечественната война беше необикновено популярна. При нас дойдоха много патриоти. Сформирахме гвардейска дружина, от която 2 роти изпратихме срещу хитлеристите на фронта. За народа нямаше по-важно нещо тогава от победата на фронта. И ние победихме, защото народът желаше това. Победата на Девети септември и в Отечественната война откри на българския народ пътя към окончателното тържество на социализма и комунизма.

(По кратък разказ на др. Ив. Михов — Николай, партизанин от Габровско-Севлиево партизански отред)

Партизани в Севлиево на 9 септември 1944 година.

На снимката: Габровските трудеци се очакват пристигането на Съветската армия освободителка в септемврийските дни.

Лекото подсираване, удар върху камък, а след това ясно и отсечено се подаде паролата. Беше нашата охрана, която съпровождаше трима ятаци от с. Големани, Търново. Ние изкочихме от засадата и поздравихме дошлите. Без да чака някаква покана бай Иван съобщи, че в София има народно правителство. Изненадани и невярващи на хубавата новина, ние се спогледахме. Изведнаж последва мощно „ура!“

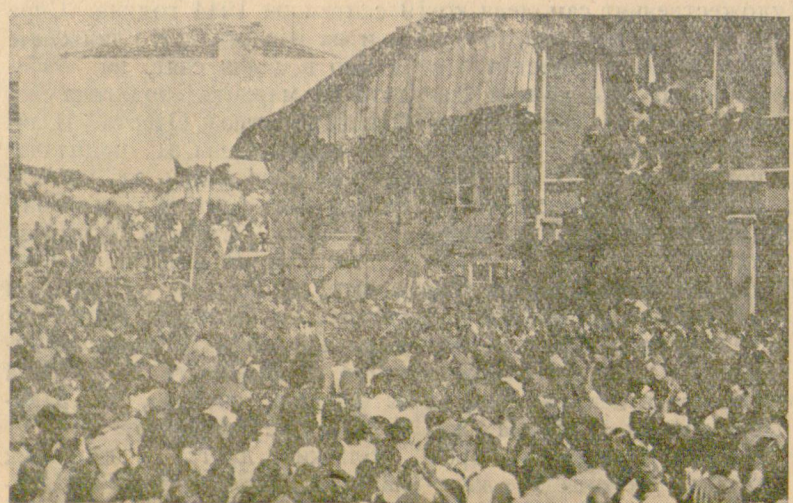
Върнахме се бързо в лагера. Там вече ни очакваха с недоумение, предизвикано от нашето „ура“. Разказахме им нашето новината. Радост засия в очите на всички. Веднага събрахме хората. Кратък митинг. След това обмислихме плана за предстоящото слезане в с. Големани и Килифарево. За няколко минути момчетата се строиха. Пуснахме чедна охрана напред и потеглихме.

След няколко заная гората орedia. Пред нас се пирира хълмиста низина, в която бяха на кацали къщите на селата Големани, Върлинката и Килифарево. Далече на север в дрезгавината се забелязваше Търново.

Наши помагачи, начело с бай Косюв Нейков и Хр. Ненов по стар народен обичай ни посрещнаха с пита хляб и дървена солница. Някои носеха цветя и започнаха да кичат партизаните. Без да спираме продължавахме напред. Всред с. Големани беше се събрало много и голямо. На импровизирана трибуна говорихме политкомисарят Сашо (Г. Качаунов). С бойни слова той обяви новата власт на Отечественния фронт.

На наше разположение бяха докарани коне, каруци. Бързината тук беше важна. Изпратихме двама големанчани напред. Пуснахме охрана и с бърз ход по междуселския път се смъкнахме към Килифарево. В зеленчуковите градини имаше селяни, които изненадано ни гледаха. Разбрали радостната новина, те захвърлиха мотивите и тръгнаха с нас.

В боен ред минахме локвите зад Кирковата воденица и излязохме на спортното игрище. А тук цялото село бе излязло да ни посрещне. Цветя, песни, викове! Незнаен другар измъкна червено знаме, кой знае колко

Митинг в с. Килифарево на 9 септември 1944 година.

В Килифарево и Търново

Спомени

с къпо кътано и го разва. Момчетата запаха нашия марш „Ечете, дебри и балкани“. Народът подхваща бойната песен. На моста пред селото направихме митинг. И все пак бързахме.

В общината обаче не се оказа нито един военен. Жандармеристите, безчинствуващи до сега, показваха храбростта си в кръчмите, като подланили мишки се бяха измъкнали по пътя за Търново.

Камбаната от близката черква заби. Този камбанен звън разнесе вестта за народното въстание.

Улиците скоро се изпълниха

с народ и към центъра се запътиха радостно възбудени хора. Те чакаха да чуят за новата власт, искаха да ни видят, да стиснат ръцете ни.

Донесоха от нейде маса. Трябваше да се разкаже на нашите съселани за новата власт. Също като през тревожните дни на юни 1923 година, хората се събраха на площада. Едва се качих на трибуната и площадът загърмя от викове, които се поеха нашироко и подобно на вихрушка увлякоха възторга на хилядния народ. Малкият селски площад се оказа тесен да побере нас—партизаните, народа и накупилата ни радост. На игрището беше вече дошла музика. След кратка реч се извиха кръшни хора. Партизани, работници и селяни, ръка за ръка играеха.

Така се роди народната свобода в моето родно село Килифарево на 9 септември 1944 година.

След овладяване на властта в Килифарево, Дебелец и околните села, предстоеше най-трудната задача — превземането на гр. Търново. Трудността произхождаше от това, че преговорите за капитулацията на 18 полк и Школата за запасни офицери не бяха дали никакви резултати. Военните отказали да се предадат. На 10 септември се установихме в Дебелец за организиране връзка с Търново и да изчакаме пристигането на идващата от Дряново партизанска чета с командир Българенски. Към 2 часа след обед четата пристигна. Тук се изработи окончателният план за превземането на Търново. Решено бе атакуването на града да започне в всяка цена още същия ден в 4 часа след обед. И точно в 4 часа след обед бяхме в боен ред над бирената фабрика, около сградите на ШЗО и 18 полк. Срещу нас бяха насочени оръдия, картечници и залегнали войници. Опасността беше го-

По улиците на Търново на 10 септември 1944 година.

След десет години из родния окръг

МОЯ МАЛКА СТРАНА

Моя малка страна,
моя скъпа, прекрасна Родино!
Колко мъка и ужас премина
през жестоките, тежки години,
над полята ти, моя страна!
С много кръв напоиха земята ти,
много песни Балкана, хайдушкия,
в тия тежки години изпя...
Ала ти издържа, възмъжа
и разгърна мощни плещи
към небето високо и синьо,
хубавееш ти, родна земя!
Моя малка страна,

моя скъпа, прекрасна Родино,
няма никога враг да прегати
твоите люшати златни жита!
Нека белите гълъби волно
да летят в небосвода ти син,
нека все по-високо излягат
ръст огромни комни до комни!
С бодра стъпка, с цветя
и със песни
да гърми септемврийският строй!
Чудно хубава, наша Родино,
ний сме твои-въз труд и възбой!
РАЙНА БОТЕВА — Габрово

НАВСЯКЪДЕ УВАЖЕНИЕ

Щастлива съм, че въпреки моята напреднала възраст можах да живея 10 години свободен живот.

Много пъти по-рано съм си мислила, че не ще доживея да видя свободата, да й се порадавам. Мислех, че всеки момент полицията ще ме открие и мене и семейството ми и ще ни ликвидира. Винаги бях в напрежение и на прек. Кураж ми даваше само победата на приближаващата се до нас Червена армия.

В навечерието на 9 септември 1944 г. ние се чувствахме по-облекчени, по-смели. Никога няма да забравя деня

8 срещу 9 септември 1944 г., когато партизаните дойдоха в село Бакоци — в моя дом. И сега като че ли виждам Митко Яворски обут с един цървул и с една гумена лепенка. Тогава го видях за пръв път. Вечерта донесоха един човал с ботуши. Партизаните се обуха, преоблякоха се и влязоха в града. Свободата беше извоювана. За моя най-голяма радост аз я дочаках и ето вече 10 години живея волно и се радвам на новия обществен строй.

Щастлива съм, че навсякъде ме уважават, винаги съм на почет и под грижите на другарите.

Седемдесет и две годишната ми възраст не ми пречи да правя посещения на младежите и пионерите, които постоянно ме канят или пък идват у дома и се интересуват за партизанско движение, за живота на партизаните и как съм ги укривала. Да им разкажам и да бъда между тях това за мене е истинско щастие.

Десетата годишнина от Девети септември посрещам с не-обикновена радост.

Къна Якова
(Баба Зара) — ятката на Габровско-Севлиеви партизански отряд от с. Бакоци, Габровско

На гости при партизанската майка

С разтворено сърце ни посрещна баба Станевица — майка на убития партизанин Христо Станев от с. Младеново, Еленско.

Седнахме на хармана и поведохме разговор за живота и дейността на нейния син, убит от жандармерията край с. Константино на 7 септември 1944 г. заедно с шест негови другари — партизани и едно овчарче.

С тежка въздишка и насълзени очи започна да разказва баба Йорданка:

„През 1937 г. Христо попадна в затвора.

През 1940 г. го освободиха от затвора. Дойде си в къщи. Не можа да си намери работа в Елена и замина за гр. Русе.

През 1941 г., когато нахлуваха у нас германците, полицията започна да го търси.

Един ден пътувал с влак и разбра, че го търсят. Хвърлил се от него и се спасил от ръцете на галовите. Отишъл в с. Две могили, Русенско, където се укрил.

През есента на 1941 година Христо си дойде доста поотслабнал и с големи черни мустаци.

По-късно доведе и други свои другари — партизани.

Три години съм ги пазил като родна майка.

Към края на август 1944 г. доведоха партизаната Ангел, ранен в бит-

ката на ръката. Много кръв изтече. Холх в гр. Елена да викам доктор Петков. Той не дойде, а ми даде лекарство и ми обясни как да го лекувам. Излекувахме Ангел. Той много желаше да дочака свободата и да ми се отплати. Но заедно с Младен и него го убиха.

От време на време в нашия разговор вземаше участие и сестрата на Младен — Ангел.

Цялото семейство е вземало участие в укриването и прехраната на партизаните.

„Сега, десет години след Девети септември — продължи баба Йорданка — животът стана по-хубав. И още по-хубав ще стане. За този хубав живот и аз се старая да помагам. Нашето семейство винаги е за пример в отчитането на държавните доставки. От месец април т. г. до сега съм дала 1,800 яйца. Скоро ще ги направя 2,000.

Аз съм вече стара, но живея с неуважението иди на моя син.

Пожелавам на своите внуци и на всички пионери да станат безстрашни и ученолюбиви като моя скъпа Младен.

Като него да обичат народа и като него да мразят враговете на народа!

Срещаша ни с баба Станевица ще остане паметна.

Йордан Борисов Илиев

Язовирът „Ал. Стамболийски“, дело на Народната власт, рожба на българо-съветската дружба. Край бреговете на езерото в празнични дни се извиват кръжни хора.

В ХОДА НА ПЕТИЛЕТКИТЕ

Какви дни! И колко радост! Никой не може я изрази с думи, никой не може я измери.

Една след друга следват вест след вест от радости по-радостни. Държавният завод за сода „Карл Маркс“ изпрати първите вагони с родна сода за нашата промишленост. Пеницилиновият завод предаде на медицината първия български пеницилин.

Какъв героичен труд! Тъкчаката Анка Костова от ф-ка „Георги Генов“ в Габрово изпълни третия си петгодишен план. Героят на социалистическия труд Тодор Митев работи с 18 години напред. Секачът-стахановец Цоньо Йорданов от Росишкото горско стопанство до края на август за 8 месеца е изсякъл с ръчна жага „Кроскот“ 1,651 кубически метра дървесна маса. Колективът на пивоварна фабрика „Балкан“ в Търново на 4 септември изпълни плана си за цялата 1954 година. Механизаторите от окръга навреме и качествено изпълняват плана за дълбоката есенна оран. Колективът на краварската ферма при ДЗС в Горна Оряховица до началото на септември надой толкова мляко, колкото е предвидено по плана за цялата година.

И тия радостни вест предизвикват възторг, по-голям кипез, нови победи, още по-смели гигантски крачки напред в петилетките.

Чуй на естрадата в родния си град, възвашето китно село звънящите песни, погледай живите танци! Колко свободно дишат гърдите, как уверено бие сърцето! Ако свърнеш мисълта си десет години назад и се вгледаш в тогавашните мрачни фабрични постройки и работниците в тях с бледи лица и протрити дрехи и отново погледнеш към естрадата в Габрово, в Търново или в кой да е друг град на окръга или в страната би ли познал в свежите лица на самодейците, в техните пъстри нови дрехи или в чудните им песни ония изтерзани хора, грабени от капиталистите-разбойници! Или, да речем, в село си спомниш за аргатите, за говедарите, които за къшей хляб слугуваха на кулаците, на онова време, би ли познал, че само след десет години на гърдите на тия хора ще видиш правителствени отличия, че ще даваш гласа си да ги избираш за депутати в народните

съвети или за народни представители в Народното събрание, че тия изстрадали хора ще пеят така жизнерадостно!

И само като помислиш, че всичко това е дело на целия народ, силотен и ръководен от родната Българска комунистическа партия и подпомаган щедро и безкористно от Съветския съюз, обзема те чувство на безпределна обич. В тия празнични дни, когато правим равностметка на гигантските крачки напред към радостния и светъл живот, ти се иска да стиснеш десниците на всички, да прегърнеш героите на труда, да благодариш от цялото си сърце на живите борци за народна свобода, на Партията, на великия Съветски съюз.

И утре, когато с тебе ще минем край трибуната, нагиздени и весели, ще вдигнем заедно ръце за поздрав и ще благодарим:

— ще благодарим за свободата, за радостта и за песните;

— ще благодарим за язовира „Ал. Стамболийски“, за завода „Червена звезда“ за памук-копиратичната „Балкан“, за тракторите и комбайните, за новите жилища, за детските градини, читалищия, здравни, кооперативни и други домове, за електрическата светлина в домовете, за звучната песен от радиоредбите, за железницата до Златарица, за модерните автобуси, които свързват нашите села и градове — за всичко, с което за десет години Партията и Народната власт наспорила родния окръг;

— ще благодарим за мира, за дружбата със Съветския съюз и с другите народнодемократични страни.

Но нашата благодарност ще бъде половинчата, ако в славния деветосептемврийски марш не си обещам с тебе, че още по-самоотвержено ще работим за изпълнение решенията на Шестия конгрес на Партията, че с по-голяма жар ще се борим за мир и социализъм, че ще бдим зорко и ще пресечем всяка ръка, която би посегнала да руши светлото дело на Девети септември. Нашият ход в деветосептемврийския парад ще бъде ход на петилетките, в които изгряват нови светли дни.

Янтър

УДАРНИЧКА

Заводът днес е тъй прекрасен — окичен с лозунги, портрети; със тази хубава украса той чака светлия Девети.

Напускат работа засмяни, работници от втора смяна, но най-е весела Румяна — за ударничка бе избрана.

— Честито! — всичките й викат. Честито, ударничко младо! В гърдите й обляко блика най-чистата моминска радост!

Румяна трепва, вдига поглед — младеж — стахановец я гледа;

подава й ръка за поздрав — във чест на нейната победа...

— Другарю, днес съм тъй щастлива, но искам след една година... (поглежда го и се засмива), — стахановците да надмина!

И тръгват те щастливи двама по улицата украсена с еднакви чувства във сърцата, с еднаква мисъл озарени!

СТЕФАНКА ГРАДИНАРОВА

Горна Оряховица

С ОТКРИТО ЧЕЛО

С голяма радост очаквам славната десетгодишнина от деветосептемврийската победа. Работя като секач в Росишкото горско промишлено стопанство.

Като такъв съм работил и по-рано, но тогава условията бяха лоши. Нашият труд се използваше от наемателите търговци на дървен материал. Парите, които получаваше, не стигаха за преживяване. Това е ставало причина да търся прехраната другаде, но къде-то и да идеше човек, капиталистите бяха все един — ограбваша труда на работниците.

Друго е положението сега. С малки прекъсвания през десетте години народна власт работя като постоянен горски работник. Създадените условия са много по-добри. Трудът ми се ценя и възнагражда добре. Работи ли човек повече, получава повече.

През 1953 година дадох обещание да стана хилятник. Изпълних го за девет месеца и пет дни. Тази година на Националното съвещание на работниците от дърводобивната промишленост в чест на Шестия конгрес на Партията дадох най-голямото обещание в Републиката — да отсека с ръчна жага „Кроскот“ 2,050 кубически метра дървесна маса. До 1 септември съм отсекал 1,651 кубически метра. Ще положа всички усилия до 1 декември да изпълня обещанието си.

Високите постижения ми донесоха и високо възнаграждение на труда. За м. юли получих 3,700 лева заплатата, а за август ще бъде повече.

Наред с изпълнението на личното си обещание помагам и на моите другари. Секачът Нечо Тодоров Нечев, който работи от месец май тази година с мене, има добри успехи и, ако прояви упоритост, сигурно до края на годината ще стане хилятник. Опитът си предавам и на другите.

Освен работата си като секач, обичам и физикатурата. Най-любимият ми спорт е борбата. Това ми помогна да закаля силите си. За да стана борец, стана.

За мене е важно едно: Това, което се обещае пред любимата Партия, да се изпълни. Затова най-великия празник на нашия народ 9 Септември посрещам с открито чело и с уверено, че предсрочно ще изпълня обещаното.

Цоньо Йорданов
стахановец — секач при ГПС „Лъгът“, Севлиево

ми повлия майсторът на спорта Коло Маринов. Участвувал съм в републикански състезания. Бил съм републикански първенец. Сега съм окръжен първенец на тежка категория. Въпреки голямото обещание и напрежението за изпълнението му, редовно участвувам в провежданите срещи по борба.

За да се отблагодаря на Партията заради големите й грижи към трудолюбивите хора всеки ден, когато застана до машините си обещавам да надвиша вечерното производство. Като изпълнявам винаги личните си норми над 250 на сто, аз устоявам на обещанието си. Наскоро поучих значката „Отличник“ на Министерството на леката и хранителната промишленост, което отличие ме задължава да работя още по-добре.

Участвайки в съревнованието в чест на най-големия празник в нашата Родина аз, както и всички мои другари, от предприятното, ще го посрещна с още по-големи победи на трудовия фронт за благото на нашия народ, за нашето собствено щастие.

Стефка Янкова
„най-добър в професията“ — ф-ка „Балкан“, Габрово

За нашето собствено щастие

След като завърших училището за трудови резерви, с голямо желание поех на работа в памукпредприемница „Балкан“. Мечтата ми да бъда до машините, да произвеждам за Родината качествена прежда, както другите работници, се сбъдна. Още в самото начало си поставих за задача да овладя бързо поверените ми рингове. В началото ми беше трудно. Много воля и старание ми бяха необходими, докато овладя машините, докато свикна правилно да планирам работата си през 8-те часа. Но упоритостта и желанието надделяха. Сега работя на четири машини и обслужвам вретена за 23 рингове. За тази си работа получавам голямо възнаграждение. Средната ми месечна заплата е към 1,100 лева, а дневната ми надница се движи от 40 до 44 лева. Постоянна носителят съм на званието „най-добър в професията“.

Големи са грижите, които се полагат за нас — работниците. Израз на това е и нашата нова памукпредприемница „Балкан“, снабдена с най-модерните предателни машини. За да не димаме замърсен и прашен въздух, което може да бъде последица на тежки заболявания, бе поставена специална климатична инсталация, която всмуква замърсения въздух. На машините ни също има всмукатели, които обективат нашия труд, като вместо памукът да се навива на чистачните валчета и да ни отнема време при изчистването, той се всмуква от специална тръба и се събира в касетката на мотора на инсталацията.

За да се отблагодаря на Партията заради големите й грижи към трудолюбивите хора всеки ден, когато застана до машините си обещавам да надвиша вечерното производство. Като изпълнявам винаги личните си норми над 250 на сто, аз устоявам на обещанието си. Наскоро поучих значката „Отличник“ на Министерството на леката и хранителната промишленост, което отличие ме задължава да работя още по-добре.

Участвайки в съревнованието в чест на най-големия празник в нашата Родина аз, както и всички мои другари, от предприятното, ще го посрещна с още по-големи победи на трудовия фронт за благото на нашия народ, за нашето собствено щастие.

Стефка Янкова
„най-добър в професията“ — ф-ка „Балкан“, Габрово

Църпти, хубавей, наш роден любим край!

С ПО-ГОЛЕМИ УСПЕХИ

Слънчевата ни Родина е потнала в празнична премия. Радостен е целият наш народ. Утре той ще празнува, ще манифестира под горно развяти знамена С радост очаквам и аз този велик ден — Ден на народната ни свобода. В тези хубави преддесетосептемврийски дни аз си припомням как посрещнахме 9 септември 1944 година. Бях малка, но можах да почувствувам новото, промяната, която настъпи. Радах се заедно с по-старите хора от моето село, освободени от немския труд, орадо от селските корабджии.

Съзнавайки, че трябва да работя за по-скорошното построяване на социалистическа страна, правилия път, по който ни води славната БКП, аз не се помислях за достигането. Всичко това ме накарва, като бригадир да поема по-добре за производството и внесох предложение за използване на тринго за вдигане на форми без скелети.

Ръководството на „Стройобединение“ — Горна Оряховица разгледа и оцени моето предложение, като реално, след което същото бе внедрено, както на обектите на обединението, така и на други места. От прилагането му само на три обекта за един период от три месеца се реализираха общо 62,000 лева икономии за нуждите на народното ни стопанство. Оценявайки високо моя труд народните ръководители ме излъчиха за стахановец и рационализатор. Освен материално възнаграждение бях делегат на Шестия конгрес на работниците по строителството, състоял се на 29 и 30 юни 1954 г.

Ние сме в навечерието на най-великия народен празник — Девети септември — Денят на нашата свобода. Работейки като бригадир на строежа на ердира кул ТЕМ „Бедек“ — гр. Трявна заявявам, че аз и моята бригада ще дадем още по-голямо изпълнение на нашия план като надмием 180 на сто извънредно реализираме икономии от материали и време за нуждите на народното стопанство, за да може час по-скоро да изградим щастливия живот — социализма.

Ив. Иванова
стахановка във ф-ка „В. Коларов“ Търново

Гордея се, че съм строител

Девети септември 1944 година ме завари като строителен работник в София. До тогава ние строителните работници не бяхме добре. С побели от вар дрехи, с напукани лица и забрудени ръце, с ризик на живота, по цял ден висехме по скелите в София и редица други места, а трудът ни се ораваше от разни п. едринчачи и други гешестари.

Друг е животът сега. Нашият труд от онеправдан се превърна в творчески и добре оценен и ние се гордеем, че сме строителни работници. Под ръжките на Народната власт аз можах да дам от 1947 година насам едно средно изпълнение на производствения си план 180 на сто. Тези ми постижения бяха винаги добре оценявани, за което съм излъчван седем пъти ударник и материално възнаграждаван.

Виждайки грандиозните успехи в строителството на нашата страна, правилия път, по който ни води славната БКП, аз не се помислях за достигането. Всичко това ме накарва, като бригадир да поема по-добре за производството и внесох предложение за използване на тринго за вдигане на форми без скелети.

Ръководството на „Стройобединение“ — Горна Оряховица разгледа и оцени моето предложение, като реално, след което същото бе внедрено, както на обектите на обединението, така и на други места. От прилагането му само на три обекта за един период от три месеца се реализираха общо 62,000 лева икономии за нуждите на народното ни стопанство. Оценявайки високо моя труд народните ръководители ме излъчиха за стахановец и рационализатор. Освен материално възнаграждение бях делегат на Шестия конгрес на работниците по строителството, състоял се на 29 и 30 юни 1954 г.

Ние сме в навечерието на най-великия народен празник — Девети септември — Денят на нашата свобода. Работейки като бригадир на строежа на ердира кул ТЕМ „Бедек“ — гр. Трявна заявявам, че аз и моята бригада ще дадем още по-голямо изпълнение на нашия план като надмием 180 на сто извънредно реализираме икономии от материали и време за нуждите на народното стопанство, за да може час по-скоро да изградим щастливия живот — социализма.

Слави Димчев Минев,
стахановец — рационализатор

ЗА ОБРАЗЦОВО СЕЛО

Дълбоките промени, които настъпиха в живота на трудолюбивите селяни в с. Миндоя, Еленско през годините на Народната власт са големи. За десет години селото преобрази своя вид. Още в първите години след 9 Септември то бе електрифицирано. Добре е обзаведен и новопостроеният здравен дом — с лекарски кабинети и родилен дом. Скоро ще бъде открит и зболекарска кабинет.

Цена придобивка за с. Миндоя е свързаността му с железопътна линия. Голяма бе радостта, когато през септември 1949 г. край селото презвири първият влак.

През 1948 година първи в околната трудолюбивите миндочени изградиха ТКЗС. Стопанството се гордее с хубавите си постройки. То първо в околната изпълни плана за селскостопанството.

Обзаведени са добри магазини — ресторант, смесен магазин за домашни потреби и други.

В селона на читалищните трудолюбивите миндочени сполучно съединено гледат хубави светски и български филми.

Тази година в чест на Първи май, селото бе огласено от новопостроената радиотранслагационна централа.

Големи грижи полагат жителите на селото за неговото разкриване и озеленяването му. Те изпълниха стопроцентово 537-то Министерско постановление за хигиенизиране и разкриване на селото. Село Миндоя е представено за обявяването му като образцово село в окръга.

Трудолюбивите се от село Миндоя ще посрещнат десетгодишнината от Девети септември с още по-големи трудови успехи.

Ст. Цонев

Големи грижи се полагат за културата на трудолюбивите селяни. На снимката: В читалищия при завода „А. Жданов“ — Дряново.

ХУБАВЕЕ РОДНОТО СЕЛО

Село Темниково, Г. Оряховица е разположено на левия бряг на р. Янтър, не далеч от гара Горна Оряховица. За десет години Народна власт то коренно се измени и разхубави.

Празник настъпи в душите на трудолюбивите селяни, когато през септември 1950 година се образува трудово-кооперативно земеделско стопанство.

В кооперативния двор израснаха нови големи и удобни обори, свинарници, хамбари, сушилници и други.

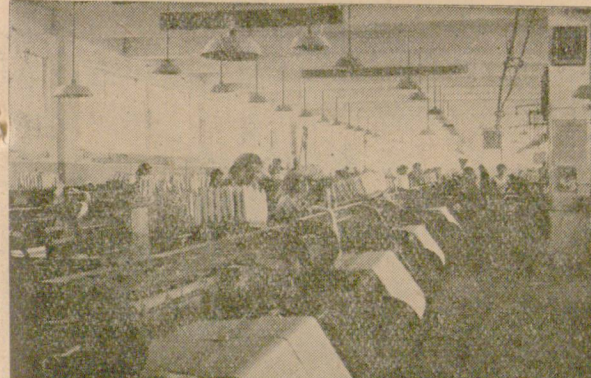
С общи усилия при помощта на Народния съвет населението построи нов читалищен салон и модерна бурна.

Друго дело на Народната власт е благодарната електрическа светлина. Във всяка къща днес блещат електрически лампи.

В селона на читалището ежегодишно се проектира филми.

Всички изминат ден животът на трудолюбивите селяни от село Темниково става по-весел и по-заможен. С дружни усилия те изграждат новия живот, за който загинаха в кървавата битка с фашизма техните съветници — младежи Николай Москов, Димо Карагюзов, Димитър Базанов и други.

А. Сирянов

В Севлиево обекти на нови фабрични постройки. На снимката: В памукпредприемница „Петоляк“.

ЗА ДЕСЕТ ГОДИНИ

Преди 9 септември 1944 година властта на фашистите и селските корабджии не обръщаше никакво внимание за подобреното състояние на селяните в с. Дюкост, Павликено. Сега е друго. В продължение на десет години, благодарение на топлия кризис на Партията и Народното правителство, с. Дюкост завоюва не малко постижения в областта на селското стопанство.

През 1947 година се учреди ТКЗС. През 1950 година то обхвана вече 95 на сто от домакинствата в селото — 20,000 декара земя. През 1951 и 1953 години кооператорите се наложиха като околийски първенец.

При помощта на Народната власт още през 1945 г. селото ни беше електрифицирано. Днес в него има повече от 200 радиоапарати.

През 1947 г. започна водоснабдяването. Сега в селото има вода в изобилие. Разшири се здравната служба. В селото бяха обзаведени зболекарска кабинет, родилен дом, участкова ветеринарна лечебница, пощенска станция и други.

Всички изминат ден се мени обликът на нашето село. То става по-хубаво, а селяните по-културни и по-заможени.

Й. Добруджалиев, дописник

Верен син на Партията и народа

В навечерието на Девети септември нашият народ, изстрадал от монархофашисткия гнет, тръгнаше в радостно очакване на Съветската армия освободителка. В това време действащата в Еленския балкан партизанска чета от Горнооряховския партизански отред, слизайки на 7 септември 1944 г. от Балкана, за да завземе с. Константино, се натъкна на злодейска жандармерийска засада и при неравни условия и сили поведе ожесточен бой, в който паднаха убити седем прекрасни народни синове. В тая битка бе тежко ранен и после прострелян политкомисарят на четата, прекрасният партизански ръководител и верен син на народа др. Пенчо Цонев Пенчев (Мойсей) от с. Килифарево, Търновско.

Роден през август 1912 г. в средата на бедно селско семейство, Пенчо от малък поема тежкия път на борба за съществуване — пътя на хилядите свои братя и сестри подложени тогава на безчовечна и жестока експлоатация. Суровият живот става школа на жадния за знания и по-щастлив живот младеж. В 1929 година той постъпва в редовите на РМС, където се проявява като активен и смел младежки деятел.

През 1933 — 1934 година работи в гр. Габрово. Там активно участва в младежкото революционно движение. След един провал е арестуван и съден през 1934 година по така наречения процес на 93-та. Излежда присъдата в Сливенския затвор. След освобождението му от затвора през 1937 г. Пенчо наново се включва активно в работата на нелегалната партизанска организация в Килифарево, като член на партийното бюро и отговорник за младежката организация.

В началото на м. май 1944 г. Пенчо Цонев Пенчев излиза в нелегалност и се включва в редовете на Горнооряховския партизански отред, ръководството на който го издига за политически комисар на еленската партизанска чета, на който пост и загива в борбата срещу фашизма. Неговият живот бе прекрасен пример за всички, как да се преодоляват трудностите, силно да се мрази и унищожава врага.

Другарят Пенчо Цонев Пенчев и хилядите паднали в борбата нямаша щастието да се радват на свободата, за която отдадоха живота си. Това обаче задължава нас живите да изразим признателността си към тях, като участвуваме най-активно за изпълнение решенията на VI-ия конгрес на БКП, в изграждането на социализма и комунизма в нашата страна.

Иван Пешманов
Радул Минчев

Първият роден български пеницилин

Наш български пеницилин! Това е нов дар, който българският народ получи в навечерието на десетгодишнината от великия празник на свободата — 9 Септември.

На 5 септември 1954 г. стана официалното пускане в строя гордостта на нашата медицинска промишленост — Пеницилиновият завод, „завода на живота“. По волята и обединените усилия на българския народ се претворяват мечтите на героите, дади живота си за нашата свобода, намерили израз в стихотворението на Н. Й. Вапцаров „Ще строим огромен завод на живота“.

Новият красив завод за пеницилин, символ на здраве и животелност, сега събра и радостта, и гордостта, и увереността на всеки българин — патриот в

големите успехи на социалистическото строителство. Това е неоспоримо богатство за здравето на българския народ. И при най-сериозни заболявания тръгващите се ще могат да получат с марката „Българско производство“ пеницилин.

Българският пеницилин е нов ярка проява за топлиите грижи, които полага Българската комунистическа партия за благото на народа, за живота и здравето на трудещите се, които без шум и трясък строят новия живот. За подобни грижи, за такъв завод не можеше и да се мисли преди Девети септември, когато капиталистите експлоататори се грижеха не за народа, а само доколкото ще получат по-голяма печалба.

Пеницилиновият завод е плод

на щедрата помощ на нашия двоен освободител Съветския съюз, която той оказва на Родина ни да си изгради собствена медицинска промишленост. Съвършено краткият срок за построяването на завода — по-малко от две години, е дело на героичните усилия на работническия колектив от български работници и съветски специалисти. И Пеницилиновият завод е рожба на българо-съветската дружба.

Трудещите се от нашия окръг отправят дълбока благодарност към строителите и монтажниците на Пеницилиновия завод, към Партията, Правителството и Съветския съюз за новия щедър дар.

Нека ни е честит Пеницилиновият завод!

Играят и пеят свободните хора

Голямата ливада край с. Кметовци се изпълни с народ след обед на 29 август г. Г. Гости на кметовчаните бяха стотици селяни от околните села и самодельците от Мичковския и Ветровския район.

Председателят на пунктовата комитет др. Колю Тодоров откри празника на българските песни и танци. Боро прозвучаваха задължителните песни, изпълнени от сбирния хор на селата Саботковци и Ветрово. Колективите се решиха един след друг. Ливадата се огласи от мелодичните звуци на българските народни песни. Пейт ентусиази-

рано самодельците от с. Мичковци. Социалистическият хор на с. Мичковци, Георгиев от с. Ветрово бяха изпратени с бурни ръкопляскания.

Картичката за момент се променя. Пред зрителите излизат танцовите състави в красива национална носия. Боро подвикват играчите на Боженици, Ветрово и др. Зрителите с интерес следят разнообразните игриви местни танци. Хората, които самодельците на с. Христова и Пена Стефанова от образцовото чиралце в с. Кочели изпълиха крива българска реченица, възторгът на публиката прея в гръм

от ръкопляскания и възгласи „Браво! Ливадата се заема от дълга и красива редица танцори. Танцовите състави на селата Кочели, Кметовци и Саботковци играят задължителните танци.

Настъпва моментът на всеобщото веселие. Гръмва музиката. Младежи и девойки, самодельци и трудещи се селани се хващат на хорото. До късно нечестна на полната се извиаха кривите народни хора и танци.

Играха и пеях освободените преди десет години трудови хора.

Иван Ботев

ДАЛЕЧНИ ГОСТИ — БЛИЗКИ ПРИЯТЕЛИ

Пет автомобилни коли леко се пъзаят по шосето Търново — Ресен. От тях се носят песни на различни езици. Пейт жени от Англия, Австрия, Италия и Унгрия. Престрелите се тютюневи полети, новите постройки и белите домове на кооператорите удивляват гостите.

С букети цветя и песни пионерите приветстват пристигналите в с. Ресен представители на три капиталистически и една народно-демократична страни.

От селото всички отиват в 1,200 ледкарското лозе, зашто след изграждането на стопанството.

Зад високите редове се показват бели и пастри забавки на кооператорите. Сърдечна среща. Целувки, прегръдки, волна радост, смех. Най-едри, най-хубави гроздове се носят за гостенките. Поделят се песни — на български, италиански, унгарски и въпреки това общи, близки.

Прегръдвали кооператорките, разхождайки се из безкрайното кооперативно лозе, гостенките слушат разказа за създаването на ТКЗС, за масовизирането му, за възхода, за високите добиви и за друния живот в кооператива...

Ето и памуковият блок. А памук хубав, очите ти да не се напеглят. От очите на италианката Алба Замбелли се търкуват слъзи. Сълзи на радост и на мъка...

Памуковото поле се заменя от навеса, под който кооператорките белят царевича. Пак ръкопляскация, прегръдки, целувки.

Весела кооператорка запява българска народна песен. Гласът ѝ се извиа, а ръцете ѝ червято белят тежките мамули. Подема се и кривоно хоро. Гостенките се стремят да научат нашето българско хоро. Всички до една са на хорото, подкачат, мъчат се — играят...

Придружени от стотина кооператори и кооператорки скъпите гости стигат в птицефермата.

— Разкажете на жените във вашите страни за нас, за нашия живот, за нашите песни, за всичко, което видяхте — казва птицеведката.

В надпревара бързат кооператорките да кажат, че знаят за борбите на жените от капиталистическия свят.

На ливадата се е събрал народът. Негърпено се очакват гостенките. Всеки желае да ги види, да им стисне десницата, да запита, да заговори.

Вечна дружба, вечна дружба... още със създаването от колите скайларите и гостите, и кооператорите. Спохват се запява. Пак богаташи поздравят война... (всички на какъвто знаят и може) и пак ръкуване, сестрински прегръдки и радостни слъзи.

През време на богатия обед, самодельни танци и хорове колектив се представя на скъпите гостенки. Те вече знаят, че нашите кооператори както могат да се трудят и борят за високите добиви, така могат и умеят да пейт, да играят, да се веселят.

Музиката засява „чардам“. Стават унгарките. До тях се хващат нашите били по-рано гостенки в Унгрия. Радостна усмивка трее по всички лица. Веселото продължава с български реченици и хора.

Кооператорките са се заели да учат гостенките на български танци. И англичанката Ханс Скот, и австрийките Ханс и Франческа Раинек, и младата партизанка от Италия Валини Велна, и пълничките унгарки Мария, Роза и Ирен — всички играят — учат воли радостни български игри...

Гостите посещават домовете на кооператори. След посещенията на няколко къщи възвратната работничка от Лондон Дороти Меккенх изказва възхищението си за живота у нас с думите: „Аз искам вече да остана тук. Да живея тук. Не искам да се върна в Англия. Толкова много ми хареса животът у нас“.

Така премина денят сред кооператорките в с. Ресен, Търновско.

Търновските жени посрещнаха сърдечно скъпите гостенки с цветя и подаръци. Общата борба за мир против войната ги свързва. „За живот против смъртта, за мир против разрушението и войната, за щастлив, радостен и светъл живот на децата“, — изрази обща

та задача английската делегатка Ханс Скот.

Тя говори за впечатленията от посещенията си в нашата страна, за големите успехи в строителството, за гигантите в малкия Димитровград, за металургичния завод „Девия“, за красивия център на столицата, за грижите на Партията и Народната власт към човека.

— С мъка трябва да ви кажа, че в нашата страна децата не могат да се радват на такива грижи, на такива междопринятия като вашите детски домове, пионерски домове, музикални школи и други, защото режимът в нашата страна е друг — капиталистически, — поддържа тя.

— Ние виждаме във вашата малка и щастлива България нов непознат за нас свят, свят на справедливост. Виждаме със собствените си очи народ, който се труди и твори. И особено високо ние оценяваме вашето гостоприемство и любов към останалите народи. Това, — наблегна италианската партизанка Валини Велна, — ще ми даде нови сили и тройно повече ще се бора за свободата и независимостта на своята Родина. И ще направим всичко възможно, щото народите да не се борят един срещу друг.

— Ние ще разкажем за всичко видено тук — каза австрийката Франческа Раинек.

След сърдечните слова съсем принудено се разнасят песни...

На другия ден — 5 септември международната женска делегация гостува на Павликенска околиа.

Павликенската ги заведеха на красавица язовир „Ал. Стамболийски“. Показва им Сухилдоската и Павликенската язови с 20,000 литрови бчви. Всички се радваха на изобилието от грозде, ябълки. Розовият разсадник край с. Дъсково привлича гостите с омайния мирис на прочутите български рози.

И навсякъде сърдечно посрещане, радост, песни... Дружба с една единна воля, с един благороден стремеж — борба за мир, борба за радостен и щастлив живот.

Дивна Лафинева

„КАЛИНОВА ГОРИЧКА“

Сцена от филма.

Волна колхозна песен се носи над плодородните украински поля. Разлива се в синия простор, докосва покойните води на малка рекичка, пониса се безбрежна и звучна над потъналата в ярка зеленина земя — градина, където в труд и радост живеят щастливи колхозници.

С тази покоряваща картина започва новият съветски филм „Калинова горичка“, заснет по едноименната комедия на украинския писател А. Корнейчук. В него е отразен огромният възход на съветското колхозно село след войната.

Неотразимото въздействие на филма не идва само от колоритните и майсторски пресъздадени сцени, наситени с комедийни моменти, а преди всичко от неговото дълбоко съдържание. В него липса самият живот, напират силите на упоритите и трудолюбивите съветски хора, които се стремят да превърнат своите средни колхоз в образцови.

Със забележително майсторство и вешина е изградил образа си народски артист Ю. Шумски. Неговият Романюк е правдив и убедителен. Той изглажда чупите на своя характер, смело се проявява с онези свои слабости, които му донасят нежелателна слава. Но с качествата на съветския човек той не излиза победен, а временно излизал от строя боец. Неговата морална сила, присъща на възпитаните от Комунистическата партия борци за комунистическа правда, не му позволява да загине, да изостане от стремглавото движение напред.

Живи и възбуждащи са и останалите образи. Асанбловата игра не отдала големите артисти от малките. Всички са се подчинили на големата задача — да направят жизнерадостен и оптимистичен филм.

Станислав Велчев

Б. Р. Филмът се проектира тази седмица в кино „Искра“ в Търново.

ФИЗКУЛТУРА И СПОРТ

СПОРТЪТ НАРОДНО ДОСТОЯНИЕ

Десетгодишнината от Деветосептемврийското антифашистко въоръжено въстание посрещам с радост и гордост.

В миналото нямаш възможност да спортуваш поради липса на средства. Държаната не се грижеше за физическа култура и спорт. Тогава спортът беше само синовете и дъщерите на фабрикантите и богатшите.

Днес обаче е друго. Партията и Народната власт непрекъснато полагат особени грижи за развитието на физическото движение в нашата Родина. Благодарение на тяхната помощ аз израствах като спортист и достигнах

най-голямото отличие — майстор на спорта* по борба. Като състезател от този род спорт съм участвувал в над 40 международни срещи, от които съм спечелил — 31.

Днес съм треньор на младите борци от Търновския окръг. Радвам се като ги гледам, как бързо растат.

През този месец ще гостувам на страната ни съветски и италиански борци. В чест на Великата Октомврийска социалистическа революция ще се построят за прослава както Родната, така и окръга.

Колю Маринов

майстор на спорта

Търновските борци носители на купата на в-к „Борба“

В дните пред славната десетгодишнина на Деветосептемврийското народно антифашистко въоръжено въстание на 4 и 5 септември в гр. Търново се състояха окръжните състезания по борба, за купата на вестник „Борба“.

През тези два дни най-силните хора от окръга премериха силите си. Участвуваха над 50 борци от Търновска, Еленска, Г. Оряховска, Дряновска, Павликенска и Севлиево околиа.

Състезанията бяха открити от председателя на Окръжния комитет за физическа култура и спорт др. Христо Нелев.

Състезанията се проведоха под главното съдийство на майстора на спорта Колю Маринов. Заредиха се една след друга състезателните двойки. Публиката следеше с интерес всяко движение, всяка стъпка на борците, излезли на тениха. Всеки състезател се стремеше да победи, да приключи отбора си към първото място. С големи усилия се изтъргваха всяка победа.

Добре тренираните млади борци от Търновска и Еленска околиа показаха ценни качества. Тук се проявиха много надеждни борци, като Юсиф Дурмушев и Исмаил Юсифов от Еленския отбор; Никола Иларионов и Иван Михайлов от отбора на Търново; Колю Байчев и Димитър Печикамков от Г. Оряховица и др.

Индивидуални окръжни първенци по борба станаха: категория муха — Илия Маринов; перо — Иван Михайлов; полуклеа — Христо Бенев и „римата“ от Търновска околиа; лека — Исмаил Юсифов — Еленска околиа; полусредна — Димитър Печикамков — Г. Оряховска околиа; средна — Юсиф Дурмушев — Еленска околиа; полутежка — Тодор Марков — Търновска околиа; тежка — Цвию Йорданов — Севлиево околиа.

Оборбон първи се класираха борците на Търново с 51 точки, следвани от отборите на Еленска — с 30, Г. Оряховица — 15, Дряново — 12, Павликени — 8 и Севлиево — 4 точки.

Заместник гл. редактор на в-к „Борба“ др. Из. Врачев връчи купата на отбора — първенец, като пожела още по-големи успехи на борците от окръга през следващата година.

Отборите, класирани на второ и трето място бяха наградени с художествено изработени плакати, а индивидуалните първенци — с ценни награди.

Определен бе и отбор, който ще представи Търновския окръг на републиканските състезания по борба, които ще се проведат в с. Хърсово, Исперихско.

Н. Пенчев

С. Николов

ДЕВЕТОСЕПТЕМВРИЙСКИ ПОЗДРАВЛЕНИЯ

Ръководството на фабрика „Първи май“ — Търново поздравява колектива на предприетото със славната десетгодишнина от 9. IX. 1944 година, като му пожелава здраве, бодрост и още по-големи производствени успехи.

От предприетото

Административно-техническото, партийното, профсъюзното и младежкото ръководство на фабрика „Васил Левски“ — Търново поздравяват колектива по случай великия празник на свободата — Девети септември с пожелание за нови още по-големи трудови успехи, в подобрене на качеството и разширяване асортимента на продукцията, за предсрочно изпълнение на годишния производствен план и мероприятията по призна-обещания.

От управлението

Партийното и административно-техническото ръководство, профкомитетът и комитетът на ДСМ при ф-ка „Победа“ — Търново поздравяват целия работнически колектив по случай 10 годишнината на славното Деветосептемврийско антифашистко въстание и за големите му трудови успехи в борбата за изпълнение и преизпълнение на производствените планове, като му пожелава нови производствени успехи за претоварване в живо дело решенията на Шестия конгрес на БКП.

От управлението

Партийното бюро, управителният съвет и дружествените комитети на ДСМ при Шивашка кооперация „Нов живот“ — Търново поздравяват стахановците, ударниците и производствениците при кооперацията с 10 годишнината от празника на трудещите се — Девети септември, желаяйки им нови трудови успехи в изпълнението на производствения план.

От кооперацията

Административното, партийното и профсъюзното ръководство на Месокомбината в Търново поздравяват целия работнически колектив по случай 10 годишнината от Деветосептемврийското народно въстание и му пожелава нови успехи в борбата за повече и по-качествени месо и месни произведения за трудещите се.

От Месокомбината

В чест на десетгодишнината от великия празник на свободата Девети септември, сладкарската ТПК „Пчела“ — Търново поздравява всички свои служители и многобройните си клиенти и им предлага във всички свои сладкарски изделия висококачествени сладкарски произведения и богат асортимент, като им пожелава здраве и сили за успешното изпълнение на всички стопански задачи.

От ръководството

По случай десетата годишнина от славното Деветосептемврийско въстание, Преносно-Превозна заслуга, Пренос-Превоз“ при ГНСДТ — Търново поздравява ударниците, отличниците, работниците и служителите си, както и многобройните си клиенти.

Задруга „Пренос-Превоз“ — ГНСДТ Търново

Управлението, партийното, профсъюзното и младежкото ръководство при Държавни захарни заводи в Г. Оряховица поздравяват всички работници, работнички, инженерно-технически персонал и служителите при завода по случай десетгодишнината от славното Деветосептемврийско народно антифашистко въстание, като им пожелават още по-големи производствени успехи за завоюване знамето на Министърския съвет и за третото тримесечие на тази година.

От управлението

Главното управление „Зърнени храни“ — окръжен клоп в Търново поздравява своите работници и служители по случай десет годишнината от 9 септември 1944 г., като им пожелава ползотворна работа за правилното съхраняване и опазване хляба на народа.

От управлението

Гл. редактор: Хр. Ст. Консулов

В капиталистическия свят

Благородните стремежи на Съветския съюз, на страните с пародна демокрация, на всички миролюбиви хора по земното кълбо за намаление на международното напрежение и постигнатите успехи в това отношение, въбсаяват подпалвачите на нова световна война. По-стигнатото споразумение за прекратяване на войната във Виетнам и напоследък отхвърлянето от Националното събрание на Франция на „Европейската отбранителна общност“ подлудило особено много американските подпалвачи.

Как няма да ги подлуди, когато техните печалби ще започнат да спадат катастрофално. Веднага след решението на френското национално събрание, акциите на американската борса спаднаха с по 3 — 4 долара.

Американските монополи искат война. Те са разпрострели пипалата си във всички капиталистически и колониални страни и жадно изсмукват потта и кръвта на поробените народи. Огромни печалби се трупат в техните каси. Само възлите от Джанерал моторс*, които са

вложили капитал 441 милиона долара (обикновени акции) и експлоатират около половин милион работници, получиха през годините 1946 — 1951 пет милиарда и 954 милиона долара печалба. Тази печалба идва от потта и кръвта на работниците. А в САЩ не е само „Джанерал моторс“. Рокфелеровата компания, която експлоатира богатствата на Венецуела (държава в Южна Америка), ограбва от всеки свой работник по 20,200 долара годишно.

Печалбите на монополите в САЩ се увеличили от 3,3 милиарда долара през 1938 година на 46 милиарда долара през миналата година. Тези печалби идват от бързото милитаризиране на народното стопанство. Според официалната американска статистика преките военни разходи в САЩ за периода 1946 — 1953 бюджетни години съставляват 201 милиарда долара. През тази година 69 на сто от бюджета е предназначена също за преки военни разходи.

Какви са резултатите от това лудо въоръжаване?

Те са катастрофални за аме-

риканския народ. През последните 15 години държавният дълг нарастна от 39 милиарда на 272 милиарда долара. А тази година ще нарастне още повече. Частните дългове се увеличили от 141 милиарда долара през 1945 година на 304 милиарда долара към средата на миналата година.

Най-много са обременени с дългове тези американски семейства, които имат годишен доход от 3 до 4 хиляди долара. А знае се, че всяко девето американско семейство получава доход под хиляда долара годишно, а всяко четвърто — около две хиляди долара. При годишен доход 4,000 долара бащата може да си купи мушаму веднаж на 12 години, а майката — вълнен костюм веднаж на 9 години. С такива оскъдни възможности не разполагат повече от половината американци.

Ами безработните! Чувствителното съкръпяване на миролюбивата промишленост изхвърля на улицата милиони работници. През април миналата година в САЩ напълно и частично безработните наброяваха 13 милиона. Обедняването на

трудещите се води и до намаляване на консумацията. Въпреки чувствителното съкръпяване на миролюбивата промишленост, в складовете на промишлените предприятия и търговската мрежа се намират неизкупени стоки — запаси за 81 милиарда долара. Тези запаси се увеличават непрекъснато. Някой ще помисли, че всички американци блаженствуват. Не! Как може един безработен да живее в лукс, или пък някой, който работи час — два на ден, да живее в довольство? Натрупването на тези огромни количества стоки се дължи на обедняването на американските трудещи се.

Дори и буржоазните икономисти са принудени да признават, че в САЩ постоянно не си дояждат 45 — 50 милиона души. Консумацията на хляба е намаляла с 18 на сто от предвоенното равнище. Ако сметнем, че всеки американец яде по един хляб, то всеки ден от търлото на трудещите се маси се „икономисват“ около 27 милиона хляба. Така нар